

Arrest

nr. 170 820 van 29 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat VAN DOREN *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische Arabische vrouw te zijn, afkomstig uit de wijk Al-Dora in Bagdad. Uw man, I.M.A.B., was militair in het Iraakse leger, maar geraakte tijdens de Iran-Irak oorlog op het einde van de jaren 1980 gewond. Op dat moment had hij de rang ‘Muqaddem’ (luitenantkolonel). Hij werd na de Iran-Irakoorlog op pensioen gestuurd, maar werd toch iedere 4 jaar gepromoveerd waardoor hij op het moment van de val van Saddam in 2003 de rang ‘Amid’ had (brigadier-generaal). Tijdens zijn pensioen bleef uw man actief voor de Baathpartij en was uw man wijkverantwoordelijke van jullie subwijk in Al-Dora en had hij de rang ‘Adu Firqa’.

U verklaart dat uw man twee kinderen heeft uit een vorig huwelijk, een zoon en een dochter. Zijn eerste vrouw is overleden. U hebt twee dochters met uw man, Amany I.M.A.B. (OV X), en Aynaa. De zoon van uw man, Bakr, zou op 30 januari 2007 niet zijn teruggekeerd naar huis. De broer van uw man,

Farouq, zou later zijn opgebeld door onbekenden. Farouq zou hen losgeld hebben aangeboden in ruil voor de vrijlating van Bakr, maar deze mensen zouden dit geweigerd hebben. Aan de telefoon kon Farouq een gewerschot horen. 7 maanden later zouden jullie het nieuws hebben gekregen dat zijn lijk was teruggevonden in een massagraf.

In juni 2007 zou uw man beschoten zijn toen hij in een park zat tegenover jullie huis. Hij geraakte hierdoor gewond aan zijn been en in zijn hals. Een maand later, in juli 2007, zouden jullie een kuil hebben ontdekt voor jullie huis en daarin een envelop hebben gevonden met een brief en een kogel. Hierin stond geschreven dat dit (de kuil die was voorbestemd als graf) jullie lot zou zijn omdat jullie aanhangers waren van Saddam. U verklaart dat jullie jullie huis verkochten en met de (veel te lage) opbrengst in augustus 2007 naar Syrië vertrokken. Uw dochter Amany was kort daarvoor met haar man en zoon reeds naar Syrië vertrokken omdat ook zij problemen hadden gehad. Uw dochter Aynaa vervoegde jullie later met haar man, maar keerde na 1 jaar al terug naar Irak. Uw dochter Amany, haar man en zoon vertrokken ongeveer in 2008 naar Dubai in de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) omdat uw schoonzoon daar werk had gevonden. U bleef met uw man achter in Syrië. Nadat hij in augustus 2010 overleed in Syrië en ook werd begraven in Damascus, reisde u uw dochter Amany in Dubai achterna. U kon een humanitair visum regelen omdat uw schoonzoon borg stond voor u.

U verklaart dat u in Abu Dhabi (VAE) een aanvraag indiende bij de Verenigde Naties (VN) om een visum te kunnen krijgen voor de Verenigde Staten of Canada. Uw aanvraag werd nooit afgesloten tijdens uw verblijf in Dubai. In 2014 dreigde uw schoonzoon zijn werk te verliezen, waardoor uw verblijfsvergunning alsook die van uw dochter en kleinzoon zou worden afgenomen. U zou samen met uw schoonzoon hebben geregeld dat u met uw dochter en kleinzoon naar België kon reizen. U zou voor België hebben gekozen omdat twee van uw zussen, Sabaah en Zeinab K.A.T. (OV 6.796.902), sinds 2010-2011 in België zijn. U kon een Duits visum regelen vanuit Dubai en reisde met uw Iraaks paspoort naar Duitsland op 4 februari 2015. U werd vergezeld door uw dochter Amany en haar zoon. Dezelfde dag nog reisde u verder naar België waar u de volgende dag, op 5 februari 2015, een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart (°13.06.2013), de Iraakse overlijdensakte van uw man (°8.08.2010 op de Iraakse ambassade in Damascus, Syrië), de Syrische overlijdensakte van uw man (°8.08.2010 in Damascus), de militaire badge van uw man (°24.04.1995), een kopie van twee voedselrantsoenkaarten (°2.02.2006 en 27.02.2007), medische documenten uit Syrië (van 2008 en 2011), medische documenten uit Erbil (september 2013), een doktersvoorschrift uit België waarin wordt geschreven dat u psychologische problemen hebt omwille van uw autistische kleinzoon, het nationaliteitsbewijs van uw overleden man, de identiteitskaart van uw overleden man.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt om welke reden dan ook het slachtoffer te worden van vervolging in geval van terugkeer naar Irak. U zou begin 2015 samen met uw schoonzoon de beslissing hebben genomen om Dubai te verlaten en naar België te gaan omdat de leefomstandigheden (hoge kosten) er niet gemakkelijk waren en omdat uw schoonzoon dreigde zijn werk te verliezen waardoor ook uw verblijfsvergunning en die van uw dochter Amany en haar zoon zouden worden afgenomen. U zou naar België zijn gekomen op aanraden van uw zussen in België, omdat uw kleinzoon in België een geschikte medische behandeling zou kunnen krijgen. U wou niet naar Irak terugkeren omdat de leefomstandigheden daar heel moeilijk zijn en u bij familie zou moeten gaan wonen waar reeds veel mensen wonen (gehoorverslag CGVS, p. 14). Aangezien u sinds juli 2007 niet meer in Irak bent geweest (behalve voor een medische behandeling in Erbil (Noord-Irak) in september 2013), werd er op het CGVS nagegaan wat uw vrees voor vervolging is in geval van terugkeer naar Irak. Ongeacht het feit dat u in juli 2007 Irak hebt verlaten omwille van problemen die plaatsvonden in het kader van het sektarische geweld (gehoorverslag CGVS, p. 13), hebt u niet aangetoond dat u op heden niet naar Irak kunt terugkeren. U haalt immers geen concrete redenen aan waaruit blijkt dat u persoonlijk een risico loopt op vervolging, voor welke reden dan ook. Hoewel u verklaart dat u als weduwe van een militair onder Saddam nog steeds problemen zou kunnen krijgen (gehoorverslag CGVS, p. 27), is nergens uit uw verklaringen gebleken dat er indicaties zijn dat u effectief gevaar zou lopen in geval van terugkeer. Zelfs in juli 2007 zouden jullie jullie huis hebben verkocht aan een militair, een officier onder Saddam (gehoorverslag CGVS, p. 17). Ondanks het feit dat ook hij in 2007 zijn vader verloor in het kader van het sektarische geweld, heeft hij steeds in uw voormalige huis gewoond (gehoorverslag

CGVS, p. 13). Hieruit blijkt aldus niet dat militairen onder Saddam ook na het sektarische geweld in 2007 nog actief werden opgespoord en vervolgd. Tussen de val van Saddam in 2003 en 2007 zouden jullie alleszins geen problemen hebben gehad en bijgevolg niet persoonlijk gevisieerd zijn geweest. U kunt daarenboven niet met zekerheid zeggen waarom uw man in 2007 werd gevisieerd. U vermoedt dat het te maken heeft met zijn verleden als militair omdat in die periode veel mensen van het voormalige regime gevisieerd en gedood werden (gehoorverslag CGVS, p. 25). Ook na jullie vertrek naar Syrië hebt u niets meer gehoord over eventuele problemen die jullie te wachten stonden in Irak. Er zouden nog incidenten hebben plaatsgevonden, maar niets dat met u en/of uw man te maken had (gehoorverslag CGVS, p. 25). Nergens uit uw verklaringen blijkt bijgevolg dat u als weduwe van een militair door wie dan ook op heden gevisieerd zou worden in geval van terugkeer naar Irak.

Daarbij komt nog dat uw dochter Aynaa, die ook verschillende keren naar het buitenland is gereisd (in de periode van het sektarische geweld en later om werk te zoeken in Dubai), steeds terugkeerde naar Bagdad (gehoorverslag CGVS, p. 9, 16). Uit uw verklaringen is geenszins gebleken dat zij of haar man om welke reden dan ook persoonlijk vervolgd werden in Irak. Sinds 2012 wonen zij immers onafgebroken in Bagdad (gehoorverslag CGVS, p. 16). Het enige wat u kunt zeggen over eventuele problemen waarmee zij geconfronteerd worden, is het feit dat het niet gemakkelijk is om werk te vinden en hun financiële situatie bijgevolg heel onzeker is (gehoorverslag CGVS, p. 19). Wanneer u gevraagd wordt waarom u niet in Bagdad zou kunnen wonen, haalt u louter socio-economische redenen aan (gehoorverslag CGVS, p. 14, 27). Dergelijke redenen volstaan niet om u internationale bescherming te verlenen. Gelet op het feit dat zowel uw dochter Aynaa, alsook drie van uw zussen en uw twee broers nog in Bagdad wonen (gehoorverslag CGVS, p. 16), kan er worden gesteld dat u over een netwerk beschikt dat u kan opvangen. Voor zover u weet, hebben geen van hen problemen in Bagdad (gehoorverslag CGVS, p. 18-19).

Kortom, u hebt op geen enkele manier uw vrees voor vervolging aannemelijk gemaakt.

Daarnaast haalt u de algemene situatie in Bagdad aan als reden waarom u niet naar Irak kunt terugkeren (gehoorverslag CGVS, p. 26-27). Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013

liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen.

Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert de schending aan van "de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, artikel 57/7bis en artikel 57/7ter en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'), artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale

bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. (hierna "Kwalificatierichtlijn"), artikel 10 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna "Procedurerichtlijn"), de artikelen 4, 14 en 27 van het Koninklijk besluit van 1 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, artikel 24.2 van het Handvest van Grondrechten van de Unie, artikel 3 juncto 13 van het EVRM, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen."

Verzoekster argumenteert omstandig dat

- de incidenten in 2007 plaats hadden binnen het sektarisch geweld en dat dit sektarisch geweld weer is opgelaaid;
- zij een soennitische vrouw is uit Bagdad, afkomstig uit een overwegend sjiitische wijk. Zij verwijst uitgebreid naar landeninformatie over de situatie van de soennieten in Bagdad en de aanwezige sjiitische milities;
- zij als alleenstaande vrouw beantwoordt aan bijzonder risicoprofiel. Tevens heeft zij Irak acht jaar geleden verlaten en draagt zij geen hoofddoek;
- er voor terugkeerders ook risico's verbonden zijn aangezien zij worden gepercipieerd als zeer vermogend;
- de actuele veiligheidssituatie in Bagdad door het geweld dermate ernstig is dat er geen veilige terugkeer mogelijk is.

2.1.2. Bij aangetekende zending van 21 april 2016 brengt verzoekster binnen het kader van artikel 39/76 nieuwe gegevens bij. Zij verwijst naar arrest 165 616 van de Raad en voegt bijkomende landeninformatie toe over de situatie in Bagdad.

2.1.3. Verweerder brengt op 10 mei 2016 een aanvullende nota bij. Het betreft een update van de veiligheidssituatie in Bagdad.

2.1.4. Verzoekster brengt op 24 mei een tweede aanvullende nota bij inzake de actuele veiligheidssituatie in Bagdad.

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). De Raad hoeft niet op ieder argument in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop de uitspraak is gesteund. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Verzoekster is een Iraakse soennitische vrouw uit Bagdad. Zij vluchtte in 2007 met haar echtgenoot naar Syrië. Haar echtgenoot was een voormalige hoge legerofficier en Baathist met hoger rang ten tijde van Saddam Hoessein. Na het overlijden van haar echtgenoot in Syrië in 2010 vervoegde zij haar dochter Amany in Dubai.

Verzoeksters dochter Amany is gekend bij de Raad onder rolnummer 185 573. Het dossier van verzoekster en haar dochter Amany werd door de Raad op dezelfde terechtzitting behandeld.

Inzake verzoeksters dochter oordeelde de Raad krachtens arrest nummer 170 819 van 29 juni 2016 als volgt:

"2.2.2. Verzoekster verwijst in het verzoekschrift op uitgebreide wijze naar de (i) de medische situatie van haar zoon, (ii) de situatie van de soennitische minderheid in Bagdad, (iii) het risicoprofiel voor (alleenstaande) vrouwen, (iv) het risicoprofiel voor terugkeerders en (v) de actuele veiligheidssituatie in

Bagdad. In haar aanvullende nota's staft verzoekster verder de medische situatie van haar zoon en haar inschatting van de situatie van de soennieten in Bagdad.

Door verzoekster wordt niet betwist dat haar eerste verklaringen inzake haar verblijf in Dubai, voorafgaand aan haar aankomst in België, niet geloofwaardig waren. Evenmin betwist zij op gegronde wijze dat haar verklaringen inzake de aangevoerde vervolgingsfeiten, zoals afgelegd tijdens het gehoor op 15 januari 2016, geloofwaardigheid ontberen. Voormelde elementen leiden tot de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen inzake de persoonlijke vervolgingsfeiten die zij zou hebben ondergaan.

Uit verzoeksters verklaringen en de bijgebrachte stukken blijkt dat verzoekster zich ook beroept op de situatie van haar zoon Hussain.

Deze zoon werd geboren op 14 november 2004 en is nu dus twaalf jaar oud.

Volgens de stukken betreft het een "obese jongen" met een "ernstige mentale handicap met autistiforme kenmerken" (attest van 10 maart 2015 van kinderpsychiater Imeraj).

De ernstige gedragsproblemen uiten zich door "agressie, ongeremd eten, schoolverlet, communicatiemoeilijkheden en morbide obesitas". De zoon "neemt ten opzichte van moeder en grootmoeder een dominante en eisende positie in. Wanneer niet aan zijn eisen voldaan wordt (...) stelt hij zich dreigend op of wordt fysiek agressief om z'n doel te bereiken. Hussain is ook regelmatig agressief ten opzichte van de bezittingen van onbekenden. Moeder durft hem niet met andere kinderen laten spelen uit schrik voor agressie. Het huidige gewicht van Hussain zou 125 kg bedragen." (attest 14 oktober 2015 van Kinder- en Jeugdpsychiater Frenssen en Verhelst). Uit de diagnose blijkt dat Hussain een ernstige oppositioneel-opstandige gedragsstoornis (ODD) heeft. "Er is immers sprake van een langdurig patroon van prikkelbare en boze stemming (...), argumentatief of uitdagend gedrag (...) en wraakzucht (...). Gezien de ernst van de symptomen gezien ze op verschillende plaatsen en bij verschillende personen voorkomen (thuis, tijdens uitstappen, op consult bij de arts...) wordt de ODD als ernstig gediagnosticeerd" (attest 14 oktober 2015 van Kinder- en Jeugdpsychiater Frenssen en Verhelst).

Deze vaststellingen worden bevestigd in de geneeskundige attesten die aan de Raad werden toegestuurd op 16 maart 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 5).

Tijdens de terechtzitting van de Raad op 25 mei 2016 werd vastgesteld dat de zoon zich ongecontroleerd en ongeremd gedroeg, tevens liet hij zich opmerken door handelingen van agressie ten aanzien van zijn moeder en grootmoeder (deze laatste is gekend bij de Raad onder rolnummer 185 651).

Het staat niet ter betwisting dat verzoekster en haar zoon afkomstig zijn uit Bagdad en soennieten zijn.

Uit de landeninformatie in het dossier blijkt dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen dan sjiieten. Verzoekster voert aan dat zij als soennitische een gegronde vrees voor vervolging heeft.

De COI Focus "Irak, de veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 stelt (p.25): "Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities handelen in feitelijke straffeloosheid, en de overheid is niet willens of niet machtig om hen te beteugelen".

De Raad stelt vast dat uit de landeninformatie niet kan worden afgeleid dat de loutere aanwezigheid als soenniet in Bagdad zal leiden tot een vluchtelingenrechtelijke vrees voor vervolging.

Echter, te dezen dringt zich een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging op ingevolge de medische problematiek van verzoeksters zoon en op basis van de onbetwiste vaststelling dat zowel verzoekster als haar zoon soenniet zijn.

Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de 'vrees voor vervolging' (artikel 48/3, §5 vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

*Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt hieromtrent: "In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c, van de richtlijn [2004/83/EG] beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, **daadwerkelijk te worden vervolgd**. (eigen vetzetting)" (HvJ, 5 september 2012, Bundesrepublik Deutschland tegen Y en Z, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, §76).*

Het 'Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, December 2011)' van UNHCR stelt (cf. §45): "However, the word "fear" refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution." (eigen vertaling: "Echter, het woord "vrees" verwijst niet alleen naar de personen die reeds werkelijk werden vervolgd, maar ook naar hen die een situatie wensen te vermijden die het risico op vervolging met zich zou meebrengen.")

Inzake Hussain, de twaalfjarige zoon van verzoekster, dient overweging 18 uit Richtlijn 2011/95/EU bij de beoordeling te worden betrokken. Deze overweging luidt als volgt: "Het „belang van het kind" dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit."

Ingevolge de medische problematiek van verzoeksters zoon Hussain, in casu een ernstige oppositioneel-opstandige gedragsstoornis (ODD) die zich onder meer uit in ongecontroleerd argumentatief of uitdagend gedrag, heeft deze persoon een gegronde vrees voor vervolging op basis van het feit dat hij soenniet is.

Hoewel het begrip 'gegronde vrees' een subjectief en objectief element behelst en verzoeksters zoon omwille van zijn mentale handicap bezwaarlijk zijn subjectieve vrees kan te kennen geven, blijkt dat deze medische problematiek omwille van de actuele situatie in Bagdad (de objectieve elementen om de vrees aan te toetsen), een gegronde vrees voor vervolging insluit.

Verzoekster stelt op basis van de door haar toegevoegde landeninformatie terecht: "Soennieten zijn het slachtoffer van mishandelingen, uithuiszettingen, ontvoeringen en moorden. De Sjiitische milities hebben hechte banden met de Iraakse overheid en veiligheidsdiensten, en bemannen mee checkpoints. In totaal zijn er zo'n 200 check-points in Bagdad, waar gecontroleerd kan worden tot welke religieuze tak iemand behoort. Soennieten proberen hun religie te verbergen aan deze checkpoints, om niet in de problemen te komen." In deze omstandigheden is het plausibel dat wanneer verzoeksters zoon zich ingevolge verplaatsingen omwille van zijn normale dagelijkse activiteiten aan één van de vele checkpoints zou bevinden, hij door zijn ernstige oppositioneel-opstandige gedragsstoornis in de negatieve aandacht zou komen van de personen die deze checkpoints bemannen. Verzoeksters zoon heeft door het feit een soenniet te zijn met een ernstige mentale handicap, gelet op de situatie in Bagdad (en bij uitbreiding Irak), een gegronde vrees voor vervolging.

Het blijkt tevens uit de stukken – en het kon door de Raad ook ter zitting worden vastgesteld – dat het voor verzoeksters zoon onmogelijk is om zich wegens zijn ernstige mentale handicap zelfstandig te functioneren. Hoger werd vastgesteld dat er reeds aanzienlijke problemen verbonden zijn aan het zich louter verplaatsen binnen Bagdad. Verzoeksters zoon heeft onmiskenbaar steeds de aandacht en de hulp van zijn moeder (en grootmoeder) nodig. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster ook een gegronde vrees voor vervolging worden vastgesteld omwille van de ernstige medische problematiek van haar zoon aangezien zij, als soenniet, door diens gedrag ook in de negatieve aandacht zal komen van de (sjiitische) personen en milities zonder hiertegen beschermingsmogelijkheden te hebben van de Iraakse autoriteiten.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan worden aangenomen dat verzoekster en haar zoon Hussain een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, omwille van hun religie."

Het staat niet ter betwisting dat verzoekster met haar dochter en kleinzoon jarenlang een feitelijk gezin vormde alvorens naar België te komen. Verzoekster voorziet, samen met haar dochter, ook in België in de voortdurende zorgbehoeften van haar kleinzoon.

Verzoeksters specifiek profiel dient in aanmerking te worden genomen bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus. Te dezen is genoegzaam aangetoond dat zij een alleenstaande soennitische weduwe is wiens overleden echtgenoot een hoge rang had binnen het leger en de Baath-partij ten tijde van het voormalige regime van Saddam Hoessein. Haar profiel dient ook te worden beoordeeld aan de hand van het profiel van haar dochter en kleinzoon in wiens hoofde, ingevolge de voormelde motivering, de vluchtelingenstatus werd erkend.

De samenloop van verzoeksters profiel met het profiel van haar dochter en kleinzoon leidt ertoe dat zij kan aanzien worden als behorende tot een sociale groep. Uit de landeninformatie, zoals bijgebracht

door verzoekster en verweerder, kan genoegzaam afgeleid worden dat zij omwille van het behoren tot deze sociale groep het risico loopt voor vervolging, minstens dat de autoriteiten niet bereid en in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig het tweede lid van artikel 48/5, § 2.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, omwille van het behoren tot een sociale groep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS